

במאמרם כשם שעבודת המזבח וכו', דבעבודת המזבח נאמר (ויקרא ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, שמרומז לב' ענינים, אש ותמיד, הדבקות בה' צריכה להיות אצל יהודי באש, ובתמידיות בלי הפסק, ולכן עבודת המזבח היא העבודה הגבוהה ביותר המביאה לדבקות בה' שהיא אש תמיד. וכשם שעבודת המזבח קרויה עבודה כך תורה ותפילה, כי גם בתורה יש את ב' התנאים הנו', באש כמ"ד (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם ה', ובחי' תמיד כמ"ד (יהושע א) והגית בו יומם ולילה, ועי"ז התורה מקשרת יהודי תמיד להשי"ת. וכן התפילה היא בבחי' תמיד, שהיא ערב ובוקר וצהרים ושיחה ואהמה וישמע קולי, וחז"ל אמרו (ברכות כא.) ולואי שיתפלל אדם כל היום כולו, שע"י תפילה דבוק יהודי תמיד בהשי"ת, וכן יש בה ענין אש, שערך התפילה הוא במדת האש וההתלהבות שבה. וזהו החידוש המיוחד הנלמד מעבודת המזבח, דכשם שעבודת המזבח היא עבודה, כלומר העבודה הגבוהה ביותר שמביאה לדבקות בה', כך תורה ותפילה הם עבודה המביאה לדבקות בה', ואף כי אינם עבודה בפועל, מחדשת התורה במאמר ולעבדו בכל לבבכם, שאם עוסק בתורה ותפילה בכוונת הלב הראויה הרי

הם בבחי' עבודה. זוהי עיקר הכוונה בענין התורה, אנא נפשי כתיבת יחבית, וכאשר יהודי לומד תורה ומכוון בלימודו ע"פ הכוונה העליונה להתקרב להשי"ת ע"י התורה אז תורתו היא במדרגה הגבוהה ביותר שהיא בבחי' עבודה, וכן בעבודת התפילה ששופך לבו כמים נוכח פני ה', שתורה ותפילה הם עבודה שמדביקים תמיד את איש יהודי להשי"ת.

וענין זה ישנו גם במצות תפילין, שתכלית הכוונה בהנחת תפילין היא כמו שאומרים בנוסח לשם יחוד קודם הנחת תפילין, וצונו להניח על היד כנגד הלב לשעבד בזה תאות ומחשבות לבנו לעבודתו ית"ש, ועל הראש נגד המח שהנשמה שבמחי עם שאר חושי וכחותי כולם יהיו משועבדים לעבודתו ית"ש, היינו שמלבד מעשה המצוה כשלעצמו תכלית המצוה היא ע"י הכוונה שיהודי משעבד עצמו לגמרי להשי"ת, שישעבד את ב' הכחות המרכזיים של האדם, את הלב על תאותיו ומחשבותיו, ואת המח על כל חושי וכחותיו, שכולם יהיו משועבדים להשי"ת, וכאשר יהודי מקיים זאת בכוונת הלב הראויה, הרי הנחת התפילין שלו במדרגה הרמה של עבודה.

ראה

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה

אנכי מצוה אתכם היום. והקללה אם לא תשמעו אל מצוות ה'א וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום. י"ל מה שדקדקו המפרשים בפסוקים אלו, ראשית באומרו ראה, הא לא איירי בדבר הנראה

א.

ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה. את הברכה אשר תשמעו אל מצוות ה' אלקיכם אשר

ההנהגה שהקב"ה מנהיג את האדם, וכל תנאי החיים שהאדם נתון בהם, הכל עשוי כדי שיהודי יוכל למלא את השליחות שבעבורה ירד לעולם. שאין אדם יודע מה היא שליחותו המיוחדת, אלא כמאה"כ ראה אנכי נותן לפניכם היום, שיראה ויתבונן בכל התנאים הסובבים אותו, שאת הכל נתן לו הקב"ה במטרה אשר תשמעו, כי הקב"ה הטוב והמטיב נתן לו את כל תנאי החיים הללו שדוקא על ידם יוכל למלא את שליחותו בעולם. וזהו פי' את הברכה אשר תשמעו, שנאמר בלשון אשר ולא אם, דהיינו שהקב"ה נותן את כל התנאים רק בשביל ברכה, שימלא שליחותו בעולם. ורק אם לא תשמעו או הר"ז קללה, אבל מטרתם היא אשר תשמעו.

זהו ענין ברכה וקללה, את הברכה אשר תשמעו, תכלית הברכה היא כאשר יהודי ממלא את שליחותו בעולם, וכל ענין הברכה והקללה האמור כאן קאי על זה, ולכן לא הזכיר בלשון שכר ועונש השייך לעצם קיום המצוות, כי אם ברכה וקללה דשייכי לתכלית שליחותו של יהודי בעולם. וזה שנאמר ראה אנכי נותן לפניכם, דקאי על כל התנאים שהקב"ה נותן לו לאדם, שבזה שייך שפיר לשון ראייה ונתינה ממש, שהכל הוא נתון לו לברכה אשר תשמעו, למלא שליחותו בעולם.

והנה צדיקי אמת אמרו שהאות לדעת מה היא השליחות המיוחדת שלו, מהו הענין שבעבורו ירד לעולם לתקנו, הוא הדבר שהיציצה"ר מתגבר עליו ביותר, וזה סימן שבעבור זה ירד לעולם. וכמו שאמרו שהדבר שיהודי אינו יכול להתגבר עליו בשום אופן כי אם במסירות נפש אות הוא שזו השליחות שעליו לתקן בעולם. ועוד איתא בתורת אבות, שיכול להיות שיהודי יגיע לעולם העליון לאחר אריו"ש ועסק בתורה ועבודה, וישאלו אותו מה עשית ופעלת בעולם הזה, הרי כל מה שעשית לא היה בענין הנדרש ממך, שהיה עליך לפעול במטרה העיקרית שלך, וטבע האדם שאינו מוכן לעשות דברים שלמענם הוא צריך למסי"נ, להקריב ולמסור את כל הישות שלו.

לענינים. עוד צ"ב מה שחוזר ונשנה ג"פ הלשון היום, ראה אנכי נותן לפניכם היום, את הברכה אשר תשמעו אל מצוות ה"א אשר אנכי מצוה אתכם היום, והקללה וגו' אשר אנכי מצוה אתכם היום, מה המשמעות באומר היום. וכן אומרו אנכי נותן, מה שייך לשון נתינה בברכה וקללה, הלא אין זו נתינה ממשית כדבר הניתן מיד ליד. וגם שהרי נותן בעין יפה הוא נותן (ב"ב נג.), ומה שייך ענין נתינה לגבי קללה. ובעצם הענין יש להבין דהרי אין רע יורד מן השמים וגם תכלית הבריאה להיטיב לברואיו, ואיך מתבאר לאור זה ענין הקללה. עוד י"ל לשון ברכה וקללה, שהיה צריך לכתוב בלשון שכר ועונש, שהרי ברכה משמעו ענין התלוי בנשיאת חן ולא לפי מעשי האדם, ואילו בפסוק זה משמע שהברכה היא תמורת אשר תשמעו וכן להיפך הקללה תמורת אשר לא תשמעו. עוד דקדקו המפרשים בשינוי הלשון, דבברכה נאמר אשר תשמעו ובקללה נאמר אם לא תשמעו.

וי"ל הענין ע"פ מש"כ ביסוד העבודה (ח"ד פ"א) בשם האר"י הק', שאינו דומה אדם לאדם מיום בריאת אדם והלאה, ואין אדם אחד יכול לתקן מה שחבירו מתקן. והיינו שלכל אדם יש את השליחות העליונה שלו לתקן דבר מיוחד, שבעבור זה הורידוהו מן העולם העליון למטה לעוה"ז, ואף אדם אחר מיום בריאת העולם אינו יכול לתקן את אשר עליו לתקן. וי"ל שע"ז קאי ענין ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, דלא איירי על קיום המצוות ועניני שכר ועונש, אלא על השליחות המיוחדת ותפקיד האדם בעולמו. הברכה הגדולה ביותר היא כאשר יהודי ממלא את שליחותו העליונה ומתקן אותו ענין שבעבורו ירד לעולם, והקללה היא אם אינו מתקן את שליחותו המיוחדת, שהוא עובד ועמל בכל שבעים שנותיו ואת השליחות שנועדה לו לא תיקן.

והנה הקב"ה הוא טוב ומטיב וברא את העולם כדי להעניק מטובו לברואים, ומזמין לו לאדם את התנאים המביאים אותו למלא שליחותו בעולם. וע"ז אמר ראה אנכי נותן לפניכם היום וגו' את הברכה אשר תשמעו, פי' כל מה שאני נותן לפניכם, כל